

Arrest

nr. 55 057 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 oktober 2010 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die van Nepalese nationaliteit verklaart te zijn, komt op 18 april 2005 België binnen en dient op 18 april 2005 een asielaanvraag in.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De commissaris-generaal beslist dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 7 november 2005 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Bij beslissing van 13 maart 2007 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing dat aan verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd. Bij beschikking van de Raad van State nr. 523 van 9 mei 2007 wordt het cassatieberoep tegen deze beslissing niet toelaatbaar verklaard.

Op 13 april 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 juli 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 11 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 maart 2008 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf, dit maal op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 7 april 2008 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 25 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 december 2008 en op 26 januari 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 maart 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 november 2009 dient verzoeker hierop een aanvulling in onder de vorm van het “*typeformulier regularisatieaanvraag*”. Hij voegt een arbeidsovereenkomst bij die een loon van € 1310, 75 of 1320, 75 bruto per maand vermeldt.

Op 20 september 2010 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken om een nieuw duidelijk ingevuld exemplaar van de arbeidsovereenkomst te faxen, omdat het bruto maandloon onleesbaar is op het exemplaar dat bij de aanvulling gevoegd werd.

Op 21 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 4 oktober 2010 deelt de advocaat van verzoeker het maandloon van verzoeker mee aan de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk € 1854,25.

Op 5 oktober 2010 wordt de eerste bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht en wordt hem tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 13 oktober 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de advocaat van verzoeker mee:

“De verduidelijking met betrekking tot het bruto maandloon stemt totaal niet overeen met het bruto maandloon vermeld op het ingediende contract. Bovendien diende er een nieuw contract (exemplaar) opgestuurd te worden. Hierdoor kunnen we geen rekening houden met deze nieuwe elementen.”

Op 14 oktober 2010 deelt de advocaat van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat de werkgever in de arbeidsovereenkomst per vergissing het netto-loon van 1321 euro per maand heeft ingevuld maar dat het brutoloon 1850 euro is.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.03.2009 en de aanvulling die op 02.11.2009 werd ingediend door :

A., K. P. (R.R.: 079111036997)

nationaliteit: Nepal

geboren te L. op 10.11.1979

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de eerder vernoemde instructie te blijven toepassen.

Betrokken beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 maar verklaarde bij zijn asielaanvraag, ingediend op 18.04.2005 dat hij aangekomen was in België op dezelfde dag, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in te gengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract dd. 18.11.2009 voor voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1310,75 euro bruto per maand. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 30 jaar oud; °10.11.1979) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Betrokkene haalt tevens nog aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009 op basis van ‘andere prangende humanitaire redenen’. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Het feit dat betrokkene sinds april 2005 in België verblijft, geïntegreerd is, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, lessen Nederlands heeft gevolgd, loonfiches, een belofte tot tewerkstelling, een arbeidsovereenkomst en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Verzoeker beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst en vreest voor zijn leven doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst en vreest voor zijn leven volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij niemand meer in Nepal heeft waar hij bij terecht kan. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Nepal en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De verwijzing naar de toestand in Nepal (de verwijzing naar de burgeroorlog die nog steeds desastreuze gevolgen zou hebben voor het land en zijn bevolking) vormt geen grond voor regularisatie aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in Nepal en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Om dezelfde redenen kunnen de artikelen die handelen over de situatie in Nepal die bij de aanvraag gevoegd werden niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 12.03.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (het langdurig verblijf, de verwijzing naar de situatie in het land van herkomst en de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13.03.2007 met een beslissing "Niet erkend" door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 19.03.2007. Op 13.07.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 20.07.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk bijna een jaar en 11 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

(...)."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...):

Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)

o Op 13.03.2007 werd zijn asielprocedure afgesloten met een beslissing "Niet erkend" door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchteling, hem betekend op 19.03.2007.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 13.07.2007, hem betekend op 20.07.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werden reeds op 23 december 2008 en op 26 januari 2009 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen deze bevelen zodat deze uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 12.03.2009 en 02.11.2009 ongegrond is.

Reden van de beslissing:

(...)

Verzoeker kreeg eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting inhouden.

Immers dienst vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie omdat hij niet voldoet aan de termijn van 5 jaar verblijf te rekenen in tegengestelde richting vanaf 15.12.2009.

Dit is een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet

Het is niet afdoende te verwijzen naar de voorwaarden/criteria in de instructie van 19.07.2009 om de aanvraag tot regularisatie van verzoeker af te wijzen.

Immers de bestreden instructie werd zoals dienst vreemdelingenzaken het zelf aangeeft vernietigd dus verzoeker zijn aanvraag kan met geweigerd worden op basis van het feit dat hij niet voldoet aan de voorwaarde van 5 jaar zoals voorzien in criterium 2.8A zodat de bestreden beslissing niet correct en afdoende werd gemotiveerd.

Er is geen enkele wettelijke basis om verzoeker om die reden te weigeren. Immers in feite beoordeelt dienst vreemdelingenzaken de aanvraag van verzoeker strenger dan voorzien als in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dit is in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

In feite voegt dienst vreemdelingenzaken voorwaarden toe aan artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Een instructie kan geen strengere voorwaarden opleggen dan een wet.

Dit is niet wettelijk, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

De instructie kan geen strengere voorwaarden opleggen dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De motivering van dienst vreemdelingenzaken steunt zich geheel op deze instructie of past nog steeds deze voorwaarden toe hoewel zij geen enkele juridische grondslag hebben en in feite een strengere toepassing zijn van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Het is de bedoeling dat iedere regularisatieaanvraag individueel wordt beoordeeld.

Dit is in casu niet liet geval.

Immers het is niet afdoende om in de beslissing te motiveren dat verzoeker niet voldoet aan de criteria van de instructie van 19.07.2009 en om die reden zijn regularisatieaanvraag te weigeren.

Deze criteria/voorwaarden hebben geen enkele wettelijke basis zodat het niet wettelijk is de aanvraag van verzoeker op deze manier te weigeren.

Dienst vreemdelingenzaken stelt voorts dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8.B van de instructie omdat zijn loon niet aan het wettelijk bepaalde minimum zou voldoen.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Op 20.09.2010 verzond dienst vreemdelingenzaken een fax naar de raadsman van verzoeker dat het arbeidscontract van verzoeker niet leesbaar was en zij vroegen of het mogelijk was om een nieuw duidelijk ingevuld exemplaar door te staren.

Op 21.09.2010, 1 dag na het schrijven d.d. 20.09.2010, werd door dienst vreemdelingenzaken al een negatieve beslissing genomen met betrekking tot de aanvraag van verzoeker,

Verzoeker vraagt zich dan af hoe dienst vreemdelingenzaken op 1 dag tijd het onleesbare contract heeft kunnen lezen daar waar zij stelt dat het inkomen van verzoeker volgens het contract 1310,75 zou bedragen. Verzoeker betwist dit.

Op 04.10.2010 werd door de raadsman van verzoeker een document gefaxt naar dvz m.b.t het arbeidscontract van verzoeker: nl. een verduidelijking van het sociaal secretariaat van de werkgever.

Op 12.10.2010 werd opnieuw een schrijven gericht naar dvz door de raadsman van verzoeker.

Op 13.10.2010 antwoordde dvz per fax dat de verduidelijking m.b.t het bruto maandloon totaal niet zou overeenstemmen met het bruto maandloon vermeld op het ingediende contract. Bovendien diende er een nieuw contract opgestuurd te worden. Hierdoor zouden zij geen rekening kunnen houden met deze nieuwe elementen. Indien nodig dient verzoeker maar beroep aan te tekenen.

Op 14.10.2010 verzond de raadsman van verzoeker opnieuw een fax waarin zij meldde dat de werkgever van mijnheer ter goeder trouw het netto loon ingevuld had en niet het bruto loon zodat er enige verwarring kon zijn. Zij liet weten dat zowel verzoeker als zijn werkgever absoluut liet contract wensen uit te voeren en dat er bij aanvang een brutomaandloon van 1850€ was voorzien, wat ruim voldoende is.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is van dienst vreemdelingenzaken om op 20.09.2010 een fax te verzenden naar de raadsman van verzoeker (met de vraag een nieuw duidelijk ingevuld exemplaar over te maken en niet zoals men in het schrijven d.d. 13.10.2010 stelt een 'nieuw contract') om dan op 21.09.2010 reeds een negatieve beslissing te nemen.

Dat reeds om deze reden de bestreden beslissing dient vernietigd te worden omdat het niet redelijk is van dvz informatie te vragen op 20.09.2010 en reeds de dag daarna over te gaan tot een negatieve beslissing zonder een redelijke termijn te respecteren en te geven aan verzoeker en zijn raadsman om op de vraag antwoord te geven.

Bovendien stelde dvz duidelijk dat het contract onleesbaar was zodat verzoeker zich afvraagt op basis waarvan dvz de dag daarna dan wel het contract heeft kunnen lezen?

Dat dit niet zorgvuldig is en kennelijk onredelijk.

Dienst vreemdelingenzaken had een antwoord dienen af te wachten van de raadsman van verzoeker minstens een redelijke termijn dienen te geven aan verzoeker en zijn raadsman om antwoord te geven.

Dat bovendien verzoeker meent dat het arbeidscontract dat hij gaf aan dienst vreemdelingenzaken wel degelijk in aanmerking komt voor het criterium 2.8.B.

Zoals uit de briefwisseling van de raadsman van verzoeker duidelijk blijkt, berust een en ander op een vergissing.

De werkgever van verzoeker heeft per vergissing op het arbeidscontract het netto maandloon ingevuld in plaats van het bruto maandloon.

Dit blijkt duidelijk uit de stukken van de raadsman van verzoeker die na de bestreden beslissing aan dienst vreemdelingenzaken 'werden overgemaakt en aldus ook allen in het administratief dossier zouden dienen te zitten doch voor de goede orde voegt verzoeker deze stukken bij huidig beroep.

Zowel verzoeker als zijn werkgever willen graag het contract uitvoeren. Ook liet sociaal secretariaat van de werkgever van verzoeker heeft bevestigd dat verzoeker zijn loon voldoet aan het wettelijk bepaalde minimum zodat de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd en kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is.

Het kan toch niet de bedoeling geweest zijn om dergelijke mensen uit te sluiten van de regularisatie.

Minstens is de bestreden beslissing op dit vlak niet goed gemotiveerd.

Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing van de gemachtigde van, de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, december 2001),

Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel"

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet aanduidt welke bepaling van de wet van 29 juli 1991 geschonden wordt zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Inzake verzoekers kritiek op criterium 2.8A repliceert de verwerende partij dat de staatssecretaris op basis van zijn discretionaire bevoegdheid een aantal duidelijke criteria hanteert ter beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing wel degelijk rekening met alle door verzoeker aangevoerde elementen, maar werd geoordeeld dat dit geen afbreuk doet aan de vooropgestelde criteria. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen op welke wijze de verwerende partij onwettig zou hebben gehandeld. Voor zover als nodig merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet schijnt te betwisten dat hij niet voldoet aan het criterium 2.8A. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat verzoeker tijdens zijn asielaanvraag verklaarde pas vanaf 18

april 2005 in België te zijn aangekomen, hetgeen onvoldoende is om in aanmerking te komen voor dit criterium.

Inzake verzoekers kritiek op criterium 2.8B repliceert de verwerende partij dat de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 september 2010 met de vermelding dat het bruto maandloon onleesbaar zou zijn, kennelijk berustte op een vergissing aangezien de dag nadien de bestreden beslissing werd genomen met de correcte vermelding van het vermelde loon, dat 1310, 75 euro bedraagt, hetgeen te weinig is om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8B. De verduidelijking die volgde na de bestreden beslissing kon niet in aanmerking worden genomen omdat het daarin vermelde bruto maandloon totaal niet overeenstemde met het bedrag op het oorspronkelijke arbeidscontract.

Verzoeker toont volgens de verwerende partij geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.4. De Raad acht het onderdeel van het middel waarin wordt verwezen naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ontvankelijk, verzoeker geeft immers *in casu* duidelijk aan dat hij de motiveringsverplichting zoals bepaald in deze wet geschonden acht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat inzake het criterium 2.8A van de vernietigde instructies verzoeker zelf heeft verklaard in zijn asielaanvraag van 18 april 2005 België te zijn binnengekomen, waardoor verzoeker een te kort verblijf heeft om hierop aanspraak te kunnen maken, de periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009; inzake het criterium 2.8B zou verzoeker eventueel in aanmerking kunnen komen wat de verblijfsduur betreft, hij legt een arbeidscontract voor voor de duur van twaalf maanden: het loon van verzoeker bedraagt volgens dit contract echter 1310, 75 euro bruto per maand terwijl het wettelijk bepaalde minimumloon echter 1387, 49 euro bedraagt voor een persoon ouder dan 21 jaar, bijgevolg voldoet verzoeker niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van dit criterium; verzoeker haalt tevens nog aan dat hij valt onder de vernietigde instructies op basis van 'andere prangende humanitaire redenen', deze zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd terwijl het aan verzoeker is om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen; het feit dat verzoeker sinds april 2005 in België verblijft, geïntegreerd is, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, lessen Nederlands heeft gevolgd, loonfiches, een belofte tot tewerkstelling, een arbeidsovereenkomst en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie, ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies; verzoeker beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat hij vreest voor zijn leven maar hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven terwijl het aan verzoeker toekomt om op zijn minst een begin van bewijs te leveren, verzoeker voegt bovendien geen element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de betrokken instanties; van alle vreemdelingen die in België verblijven, wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving; het lijkt erg onwaarschijnlijk dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, waar hij ruim 25 jaar verbleef, zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst; de verwijzing naar de toestand in Nepal vormt geen grond voor regularisatie aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in Nepal en betrokkene geen persoonlijke bewijzen

levert dat zijn leven in gevaar zou zijn, om dezelfde redenen kunnen de artikelen die handelen over de situatie in Nepal die bij de aanvraag gevoegd werden niet weerhouden worden als grond voor regularisatie; volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag d.d. 12 maart 2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19 juli 2009, de overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (het langdurig verblijf, de verwijzing naar de situatie in het land van herkomst en de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag; verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13 maart 2007, op 13 juli 2007 werd hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, verzoeker verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België; de duur van de asielprocedure – bijna een jaar en elf maanden - was ook niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

3.4.1. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik heeft gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 die werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. Verzoeker meent dat de gemachtigde zich dan ook niet kan steunen op de bepalingen van deze instructie. Zo wordt verzoekers aanvraag ten onrechte afgewezen omdat hij nog geen vijf jaar in België verblijft, terwijl hij op het ogenblik van het nemen van de beslissing wel vijf jaar in België verbleef. Verzoeker meent dat er strenger te werk wordt gegaan door het toepassen van de instructie omdat hierin criteria worden omschreven die niet voorzien zijn in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Hij voegt hieraan toe dat het louter verwijzen naar de voorwaarden van de instructie om de verblijfsmachtiging af te wijzen niet voldoende is en een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding (zie verder). De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet afzonderlijk wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

De Raad wijst erop dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de verwerende partij de redelijkheid tot grens heeft (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494.) Het redelijkheidsbeginsel gaat uit van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen zijn zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift.

Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent de verwerende partij noch het wettigheidsbeginsel, noch de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald de aanvulling bij de aanvraag om machtiging tot verblijf, daterend van 2 november 2009, blijkt dat verzoeker zich steunt op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker vulde immers het Typeformulier Regularisatieaanvraag in en voegde dit bij de aanvraag. Verzoeker vroeg dus zelf aan de verwerende partij om de instructie toe te passen omdat hij meende dat deze op hem van toepassing was. In het kader van een goed bestuur en rekening houdend met het vertrouwensbeginsel, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld om *in casu* de door verzoeker aangebrachte elementen te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009.

In zijn aanvraag van 9 maart 2009 voerde verzoeker inzake de gegrondheid volgende elementen aan:

"B. Argumenten ten gronde: Humanitaire redenen en duurzame bindingen

Verzoeker wenst een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België te bekomen op basis van humanitaire redenen, duurzame bindingen, redenen van onverwijderbaarheid.

Verzoeker is afkomstig uit Nepal en verblijft ondertussen al bijna vier jaar in België. Sinds april 2005 kwam hij aan in België,

Hij is gevlucht midden in de burgeroorlog die toen aan de gang was en die nog steeds desastreuze gevolgen heeft voor het land en zijn bevolking.

Hij heeft zich al zeer goed geïntegreerd in ons land gelet op de lange periode van verblijf. Uiteraard omdat hij op een positieve manier wil deelnemen aan onze maatschappij maar evenzeer omdat hij onmogelijk kan terugkeren en vreest voor zijn leven.

Hij is werkbereid maar gelet op het risico van zijn verblijfssituatie is het bijzonder moeilijk, hoewel hij niets liever zou willen en het feit dat hij steeds gewerkt heeft.

Hij heeft ook een belofte tot tewerkstelling.

Mogelijks zal de nieuwe economische migratie hem hierbij verder helpen.

Hij heeft zich hiervoor volledig klaar gemaakt.

Hieruit blijkt tevens zeer duidelijk zijn wil om te integreren.

Telkens komt er uitstel van de nieuwe regularisatie die reeds een jaar geleden is beloofd.

Dit maakt hem een beetje moedeloos. Hij heeft toch zeer veel inspanningen geleverd.

Hij had gedacht dat dit nu toch wel zeker al van kracht zou zijn en een einde maken aan zijn tocht naar stabiliteit en veiligheid. Dat hij dan eindelijk zou verder kunnen met zijn leven.

Hij meende dan ook dat de nieuwe maatregelen op hem zeker zouden toepasbaar zijn en berijpt dan ook niet dat er een afwijzing komt zonder met de aangekondigde maatregelen rekening te houden

Hij hoopt dan ook terecht dat de nieuwe maatregelen eindelijk soelaas gaan brengen.

Zowel de regularisatie op grond van langdurig verblijf waar men alles samen telt, zijn procedure die nog steeds loopt, dat hij dus perfect onder deze aangekondigde maatregelen valt.

Maar er wordt immers ook geopperd dat elkeen die zich duurzaam op het grondgebied bevond in maart 2007 de kans heeft om te werken en op deze wijze zijn verblijfsdokumenten in orde te maken.

Dit is toch een winoperatie voor iedereen.

De vacatures kunnen opgevuld worden De mensen zijn reeds opgeleid en kunnen onmiddellijk starten, de werkgevers zijn tevreden want die kennen al de mensen die ze aanwerven en zijn op de hoogte van hun capaciteiten.

Dat we dus wachten op de instructies van de minister om hiermee te starten.

Dat hij reeds een belofte tot werk heeft, dat hij onmiddellijk kan beginnen werken.

Verzoeker heeft al een hele vrienden en kennissenkring opgebouwd. Hij heeft zijn leven hier uitgebouwd.

Vijf jaar lang verblijf in België is dan ook lange en in deze periode kan men dan ook perfect een duurzaam leven opbouwen.

Hij heeft zich in België steeds goed gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd.

Hij heeft identiteitsdokumenten hier bestaat dus ook duidelijkheid over.

Hij heeft veel vrienden gemaakt,

Hij heeft dus niemand meer in Nepal waar hij bij terecht kan.

Dat hij zich hier goed voelt nu hij getracht heeft om hier zijn eigen leven op te bouwen en opnieuw te beginnen nadat de burgeroorlog en de gevolgen hiervan zijn leven hebben stukgemaakt en de economische situatie in Nepal desastreuus is.

Al deze elementen wijzen erop dat verzoeker zich wel degelijk aanpast aan onze levenswijze, zich volledig tracht te integreren en heel veel moeite doet. Eindelijk heeft hij rust en stabiliteit gevonden. Hij wenst dat de regularisatie wordt toegekend wegens zijn angst voor terugkeer naar Nepal, het feit dat zijn veiligheid er niet kan gegarandeerd worden en zijn blijk van integratie in België.

Betrokkene heeft geen enkele uitweg meer indien hij niet meer in België kan» verblijven en vraagt dan ook bescherming.”

In zijn aanvulling van 2 november 2009 herhaalt verzoeker deze elementen en wijst op het criterium 2.8B van de nieuwe instructies. Bij deze aanvulling voegde verzoeker een “typeformulier regularisatieaanvraag”, waarin hij het criterium “Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België” aankruiste evenals het criterium “Werk + duurzame lokale verankering” en “Andere prangende humanitaire situaties”. Verzoeker voegde een arbeidsovereenkomst toe opgesteld op 1 oktober 2009 volgens het model “arbeidsovereenkomst voor het tewerkstellen van een buitenlandse onderdaan die op het Belgisch grondgebied verblijft sinds ten minste 31 maart 2007 en die zijn verblijf wenst te regulariseren op basis van de instructie van 19 juli 2009 en van wie de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009” waarin vermeld wordt dat verzoeker voltijds wordt tewerkgesteld tegen een loon van 1310, 75 EUR bruto per maand.

Het tental van dit bedrag is niet duidelijk leesbaar, waardoor het ook om 1320, 75 EUR bruto per maand zou kunnen gaan.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals hierboven weergegeven onder punt 1. Uit deze motieven blijkt dat werd geantwoord op alle elementen die verzoeker heeft aangehaald.

Verzoeker merkt op dat zijn verblijf van 5 jaar ten onrechte niet aanvaard werd. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokken beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 maar verklaarde bij zijn asielaanvraag, ingediend op 18.04.2005 dat hij aangekomen was in België op dezelfde dag, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in te gengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.”

Uit het “typeformulier regularisatieaanvraag dat verzoeker heeft ingevuld blijkt dat bij het criterium “Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België” (het criterium 2.8A) wordt vermeld: “Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009).”

Verzoeker was er dus van op de hoogte dat, om toepassing te kunnen maken van dit criterium, hij op datum van 15 december 2009 een ononderbroken verblijf van 5 jaar moest kunnen aantonen. Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker tijdens de asielprocedure verklaard heeft België te zijn binnengekomen op 18 april 2005, zodat hij op 15 december 2009 nog geen vijf jaar in België verbleef. Het motief van de bestreden beslissing in dit verband steunt dus op een correcte feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk, nu de gemachtigde van de staatsecretaris zich voorgenomen heeft om de criteria van de instructie te blijven toepassen en dit specifieke criterium een verblijf van 5 jaar vereiste op datum van 15 december 2009.

Verzoeker voert aan dat dit motief toch kennelijk onredelijk is omdat er geen wettelijke basis is om de voorwaarde van vijf jaar verblijf te vereisen op 15 december 2009. De Raad merkt echter op dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid toepassing te maken van de vernietigde criteria van de instructie en dat er, om verzoekers redenering te volgen, evenmin een wettelijke basis is die zou vereisen dat personen die op het moment van de beslissing inzake hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vijf jaar in België verblijven, geregulariseerd moeten worden. De Raad heeft er reeds op gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid heeft. *In casu* heeft de gemachtigde geoordeeld dat het verblijf van verzoeker in België niet voldoende lang heeft geduurd om louter op basis van dit verblijf en de eventuele daaruitvolgende integratie, te worden geregulariseerd. Het komt niet aan de Raad toe om het oordeel van de gemachtigde te hervormen of om een nieuwe beoordeling te geven van verzoekers aanvraag. Het motief inzake de verblijfsduur van verzoeker steunt op de stukken van het dossier en verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is. De omstandigheid dat verzoeker het hiermee niet eens is, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is.

3.4.2. Vervolgens voert verzoeker aan dat het onzorgvuldig en onredelijk is van de verwerende partij om aan de raadvrouw van verzoeker op 20 september 2010 te vragen om een nieuw ingevuld exemplaar van de arbeidsovereenkomst door te sturen omdat het oorspronkelijk exemplaar onleesbaar was maar dan wel reeds op 21 september 2010 de bestreden beslissing te nemen zonder het antwoord af te wachten, zodat verzoeker zich afvraagt hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op één dag tijd het onleesbare contract heeft kunnen lezen en besluit dat het inkomen volgens het contract 1310, 75 euro zou bedragen. Verzoeker verwijst tevens naar de fax van zijn sociaal secretariaat, die op 4 oktober 2010 aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd bezorgd.

Voor de chronologie van deze briefwisseling wordt verwezen naar punt 1. van dit arrest. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen belang heeft bij deze kritiek, en wel om volgende redenen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de arbeidsovereenkomst die zich daarin bevindt melding maakt van een bruto maandloon van € 1310, 75 of € 1320, 75, enkel het tental van het bedrag is niet duidelijk leesbaar, er kan getwijfeld worden tussen een 1 en een 2.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van een bruto maandloon van 1310,75 euro. In haar schrijven van 14 oktober 2010 bevestigt de raadvrouw van verzoeker dat het inderdaad ging om een bedrag van 1321 euro per maand, maar netto. Daargelaten de vraag of het ingevulde bedrag 1310,75 of 1320,75 euro (wat afgerond neerkomt op 1321 euro) was, wordt vastgesteld dat het motief dat *“Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 30 jaar oud; °10.11.1979) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”* nog steeds geldt: zelfs als zou 1320,75 euro ingevuld zijn, afgerond 1321 euro zoals de raadvrouw van verzoeker uitdrukkelijk bevestigt in het schrijven van 14 oktober 2010, dan nog was dit bedrag te laag in vergelijking met het wettelijk bepaalde minimumloon. Er kan aangenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledigheidshalve op 20 september 2010 om verduidelijking heeft gevraagd, maar het antwoord op deze vraag was niet vereist en niet onontbeerlijk om met kennis van zaken, op basis van de stukken van het dossier en met inachtneming van het zorgvuldigheidsbeginsel een beslissing hierover te nemen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betwist dat 1310,75 euro werd ingevuld, kan hij gevolgd worden, omdat zijn raadvrouw in het schrijven van 14 oktober 2010 bevestigde dat het om een bedrag van (afgerond) 1321 euro ging.

Verzoeker heeft dienvolgens geen belang bij deze kritiek, omdat het geen verschil uitmaakt of nu het bedrag van 1310,75 euro dan wel het bedrag van 1320,75 euro werd ingevuld.

Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

3.4.3. Verzoeker voert tevens aan dat in het door hem voorgelegde arbeidscontract per vergissing een netto maandloon werd vermeld in plaats van een bruto maandloon zodat hij wel degelijk voldeed aan de voorwaarden van de instructie.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract dd. 18.11.2009 voor voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1310,75 euro bruto per maand. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 30 jaar oud; °10.11.1979) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”

Verzoekers bewering dat het vermelde maandloon in het door hem voorgelegde arbeidscontract een netto maandloon betreft, kan niet worden gevolgd. Verzoeker heeft immers gebruik gemaakt van een voorgedrukt modelcontract waarin tevens voorgedrukt wordt aangeduid dat het om een brutoloon gaat, zodat de werkgever enkel het bedrag daarvan moet invullen en er geen verwarring mogelijk is tussen netto en brutoloon. De voorgedrukte vermelding in het arbeidscontract luidt: *“Artikel 4. Op de datum van ondertekening van deze overeenkomst belooft het loon ..... EUR bruto per .... (te preciseren per uur, per dag, per week, per maand, ...).”* Uit het contract dat zich in het dossier bevindt, blijkt dat verzoekers werkgever hierop handmatig heeft ingevuld “1310,75” of “1320,75” en “maand”. Er is bijgevolg geen twijfel mogelijk dat het brutoloon ingevuld diende te worden en werd ingevuld.

Waar verzoeker in het middel aangeeft dat hij deze vergissing tussen netto en bruto maandloon heeft laten weten aan de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Ten overvloede wijst de Raad erop dat de raadvrouw van verzoeker bij deze uitleg tevens verduidelijkte dat het om een bedrag van 1854,25 euro bruto zou gaan, wat weer een heel ander bedrag is dan de 1310,75 of de 1320,75 die vermeld werden in het voorgelegde arbeidscontract.

Voormeld motief steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding en verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat dit kennelijk onredelijk is. De Raad herhaalt dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid toepassing te maken van de vernietigde criteria van de instructie en dat er evenmin een wettelijke basis is die zou vereisen dat personen die een arbeidscontract voorleggen dat een loon vermeldt dat minder is dan het wettelijk vereiste minimumloon, geregulariseerd moeten worden.

De bestreden beslissing bevat verder nog motieven inzake de integratie van verzoeker, inzake de al dan niet onmogelijkheid tot terugkeer naar zijn land van herkomst, inzake (onbestaande) inbreuken tegen de openbare orde, inzake zijn bewering dat hij in Nepal nergens meer terecht kan, inzake de toestand in Nepal, inzake zijn verblijf in België, inzake artikel 3 van het EVRM, inzake zijn tijdelijk verblijf tijdens de duur van de asielprocedure en inzake de niet onredelijk lange termijn daarvan. Verzoeker betwist deze motieven niet.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen van het enig middel is gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker heeft aangevoerd in zijn aanvraag maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET